

Таким чином, одним з найважливіших стратегічних завдань на сьогоднішньому етапі модернізації вищої освіти України є забезпечення якості підготовки спеціалістів на рівні міжнародних стандартів. Розв'язання цього завдання можливе за умови зміни педагогічних методик, використання традиційних технологій та впровадження інноваційних технологій навчання.

Список використаних джерел

1. Дичківська І.М. Інноваційні педагогічні технології. Київ. 2004. 214 с.
2. Зязюн І.А. Освітні парадигми та педагогічні технології у вимірах філософії освіти. Науковий вісник Миколаївського державного університету імені В.О. Сухомлинського. Серія : Педагогічні науки. 2011. Т. 1, Вип. 33. С. 22-27.
3. Савченко В.Г., Андрушина Л.Л. Традиційні та інноваційні педагогічні технології у вищій школі: Навч. посібник для здобувачів II і III ступенів вищої освіти. Дніпро. 2019. 83 с.

ФЕНОМЕН ГРИ ЯК ВАЖЛИВА НАВЧАЛЬНО – ІГРОВА ТЕХНОЛОГІЯ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ

Корець М. С.

доктор педагогічних наук,
професор кафедри інженерії та технологій виробництва
УДУ імені Михайла Драгоманова, м. Київ

Шевченко Ю. В.

аспірант
кафедри інженерії та технологій виробництва,
УДУ імені Михайла Драгоманова, м. Київ

Навчальні ігри посідають важливе місце серед сучасних психолого - педагогічних технологій навчання. Гра як метод навчання люди використовували з давніх - давен, широке ж і систематичне поширення вона отримала лише в 70-ті роки ХХ ст. Поняття "ігрові педагогічні технології" включає досить велику групу методів та прийомів організації педагогічного процесу у формі різних педагогічних ігор. На відміну від ігор взагалі, педагогічна гра має суттєву ознаку – чітко поставлену мету навчання та відповідний їй педагогічний результат, які можуть бути обґрунтовані,

виділені у явному вигляді та характеризуються своєю чіткою навчально - пізнавальною спрямованістю.

Феномен гри привертав до себе увагу мислителів, філософів, соціологів, психологів і педагогів упродовж усієї історії існування людства. Філософсько - культурологічні та педагогічні підходи до гри як до засобу взаємодії людини зі світом розробляли видатні мислителі минулого Аристотель, Платон, Ж.-Ж. Руссо, Ф. Шиллер, Я. Коменський, Г. Сковорода; філософське трактування зародження й значення гри розкрили у своїх працях Г. Гегель, І. Зязюн, , М. Семашко та ін.

Значення гри неможливо вичерпати та оцінити розважально - рекреативними можливостями. У тому і полягає її феномен, що, будучи розвагою, відпочинком, вона здатна перерости в навчання, творчість, терапію, модель типу людських відносин і проявів у освітньому процесі.

Збільшення розумового навантаження під час уроків змушує замислитися над тим, як підтримати в учнів інтерес до матеріалу, що вивчається, їх активність протягом уроку. У зв'язку з цим і ведуться пошуки нових ефективних методів навчання та таких методичних прийомів, які активізували б думку школярів, стимулювали б їх до самостійного набуття знань.

Виникнення інтересу до предмета у значної частини учнів залежить переважно від методики його викладання, від того, наскільки вміло буде побудовано навчальну роботу. Треба подбати про те, щоб на уроках кожен учень працював активно і захоплено, використовувати це як відправну точку для виникнення та розвитку допитливості, глибокого пізнавального інтересу. Це особливо важливо у підлітковому віці, коли ще формуються, а іноді й лише визначаються постійні інтереси та схильності до того чи іншого предмета.

Важлива роль на уроках відводиться дидактичним іграм – сучасному та визнаному методу навчання та виховання, що володіє освітньою, розвиваючою та виховною функціями, що діють в органічній єдності.

У «Великому тлумачному словнику української мови» поняття «гра» розуміється як заняття, яке підпорядковане сукупності правил і прийомів або базується на певних умовах, що розкриває її процесуальний зміст.

Багатогранність ігрової діяльності, яка розвиває, виховує, соціалізує та концентрується на конкретній меті, полягає у збагаченні особи знаннями, уміннями, досвідом (що є сутністю поняття «навчання») та є процесом опанування знань, досвіду з урахуванням досягнень і недоліків минулого,

набуття навичок, умінь виконувати певні дії, виховувати та виробляти в собі певні якості, риси, уміння (що відображає сенс поняття «навчатися»)

Педагогічні ігри – досить велика група методів і прийомів організації педагогічного освітнього процесу. Основна відмінність педагогічної гри від гри взагалі полягає у тому, що вона володіє суттєвою ознакою – чітко поставленою метою навчання і відповідним їй педагогічним результатом, які можуть бути обґрунтовані, виділені в явному вигляді й характеризуються навчально - пізнавальною спрямованістю.

Інструментальні системи в своїй основі, як правило, мають той чи інший конкретний метод, знайдений у практиці, що становить основу певної педагогічної технології. Типологічно це можна представити таким чином застосувавши таку гру:

Дитині пропонується набір слів, в яких літери переплутані місцями. Необхідно відновити нормальний порядок слів, щоб отримати зрозумілий термін чи поняття. Приклад: *СЕВНА - ВЕСНА*. У складних випадках, коли діти не справляються літери, які є в остаточному (кінцевому) варіанті першими, підкреслюються. Приклад: *РІОКОГ - ОГІРОК*.

А. С. Макаренко стверджував “Гра має важливе значення в житті дитини... Якою буде дитина в грі, такою вона буде і в праці, коли виросте. Тому виховання майбутнього діяча відбувається перш за все в грі”.

Ці технології довели свою ефективність. Вони набули поширення тому, що, по-перше, в умовах ще існуючої у нас класно - урочної системи занять вони найбільш легко вписуються в освітній процес, можуть не зачіпати змісту навчання, яке визначено освітнім стандартом для базового рівня. Це технології, які дозволяють при інтеграції у реальний освітній процес досягати поставлених будь - якою програмою, стандартом освіти цілей з кожного навчального предмету іншими, альтернативними традиційним, методами, зберігаючи при цьому досягнення вітчизняної дидактики, педагогічної психології, окремих методик [2 с. 2].

По-друге, ці технології забезпечують не тільки успішне засвоєння навчального матеріалу всіма учнями, а інтелектуальний і моральний розвиток дітей, їх самостійність, доброзичливість по відношенню до вчителя і одне одному, комунікабельність, бажання допомогти іншим. Суперництво, зарозумілість, авторитарність, настільки часто породжуються традиційної педагогікою і дидактикою, несумісні з цими технологіями.

Вони вимагають зміни пріоритетів з засвоєння готових знань у ході класних занять на самостійну активну пізнавальну діяльність кожного учня з урахуванням його особливостей і можливостей.

Таким чином, в ігрових формах заняття реалізують ідеї спільного співробітництва, змагання, самоврядування, виховання через колектив, залучення дітей до науково-технічної творчості, виховання відповідальності кожного за навчання та дисципліну у класі, а головне – навчання предмету.

Сучасні дослідження підтверджують, що саме на активних заняттях учні краще і частіше засвоюють матеріал найповніше та з користю для себе. Розкриття внутрішніх резервів учня, стимулювання діяльності учнів з напрацювання та перетворення власного досвіду та компетентності при використанні в навчанні активних методів допомагає молодій людині оцінити свої здібності та можливості, правильно визначити напрямок професійного становлення та розвитку, сприяє конструктивним змінам у освітньому процесі в цілому.

Список використаних джерел

1. Бусел В. Т. Великий тлумачний словник сучасної української мови. Київ : Ірпінь : ВТФ «Перун», 2009. 1736 с., с. 707.
2. Зязюн І. А. Філософія поступу і прогнозу освітньої системи Педагогічна майстерність: проблеми, пошуки, перспективи:[монографія]. Київ : Глухів : РВВ ГДПУ, 2005. С. 10-18.

МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ХУДОЖНЬО-ТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОСОБИСТОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ТЕХНОЛОГІЙ

Вакуленко О.

аспірант кафедри теорії і методики технологічної освіти Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, м. Полтава

Гриценко Л.О.

кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри теорії і методики технологічної освіти Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, м. Полтава

В умовах культурного та духовного розвитку України проблема професійної підготовки майбутнього вчителя технологій набуває першорядного значення. Основними орієнтирами вдосконалення системи технологічної освіти стали підвищені вимоги суспільства до рівня готовності молодого покоління творчо вирішувати завдання, що виникають у процесі життєдіяльності, на основі технологічно грамотної організації своєї діяльності. Новій українській школі потрібен вчитель, мислячий